

GRUUSBEKSE PASSION

Saamhorigheid met het eeuwenoude lijdensverhaal van Jezus in een Groesbeeks jasje

Op voorhand trok de Gruusbekse Passion reeds de aandacht. Er stond iets te gebeuren. Dat was duidelijk. Want als je in deze tijd zo'n grote kerk als die van de Breedeweg helemaal vol krijgt, terwijl het niet eens gratis is, en een tweede avond ook in een mum van tijd is uitverkocht, betekent dit dat zo'n duizend mensen zich naar de kerk begeven, en dat wil in deze tijd toch wel wat zeggen. Het was voelbaar tijdens deze grandioze voorstelling van allemaal mensen uit Groesbeek, van verenigingen en solisten en vele vrijwilligers die zich spontaan hadden gemeld om mee te doen met dit project van Fanfare Jubilate Deo bij gelegenheid van hun 70ste verjaardag.

Na afloop werd zelfs gezegd dat deze Passion veel meer deed dan de Passion op TV, veel echter is, dichterbij staat, betere liederenkeuze. Een verschil is natuurlijk dat de zoveel mensen die hierbij betrokken zijn, elkaar vaak al heel lang kennen. En door de Groesbeekse boodschap van de Passion die er als een rode draad doorheen liep, een boodschap van saamhorigheid en verdraagzaamheid, ook al lig je wel eens met elkaar overhoop, gebeurt die saamhorigheid al vanaf de voorbereiding. Na afloop hoorde ik mensen vertellen dat het zo leuk was om samen met anderen naar zoiets toe te werken, niet alleen met de fanfare, maar ook met popkoor Trente Plus en band Music on Demand en met toneelvereniging D'n Zuuten Ienval. Pas bij de generale maak je als deelnemer het geheel mee en ervaar je nog meer hoe alles en iedereen bij elkaar hoort. In zijn slotwoord noemde de voorzitter van de fanfare, Henk Coenen, daarom ook uitdrukkelijk de repetities waarin de dirigente Mariska Brienen-van Melis op een fantastische manier en samen met elkaar alle puzzelstukjes van de mooie grote legpuzzel naar elkaar toe wist te vormen. De voorzitter dankte de parochiepriesters en de koster dat deze voorstelling in de kerk kon plaatsvinden en wel op deze voor de Kerk zo bijzondere dagen: Goede Vrijdag en Paaszaterdag. Bijzonder toch als op deze manier iets wordt gedaan aan de opbouw van een gemeenschap ... door het eeuwenoude paasverhaal in een Groesbeeks, eigentijds jasje!

Een prachtig concept dus waarmee daadwerkelijk wordt gebouwd aan een onderlinge band, en daar doorheen ook aan een band met Jezus, die duidelijk werd neergezet als voorbeeld. Een topper daarin was het lied midden in het programmaboekje '*Verdra.gt Mekoar*', geschreven door Ellen Janssen op de melodie van "Het dorp" van Wim Sonneveld, dat zowel tijdens de voorstelling alsook na afloop als toegift velen in de volle kerk meezongen met Trente Plus, uiteraard in het Groesbeeks dialect.

Het Groesbeeks dialect werd ook gehanteerd door vertelster Tilly Schmiermann die de passie zo treffend, direct en Groesbeeks nabij in woorden wist te vatten, het mooie van Groesbeek naar voren bracht, terwijl verteller Jos van Rooij meer de algemene zin duidde van 'het verhaal van de Bruuk en de hele wereld': wat brengt iemand tot verraad van zijn vriend, denk daarbij aan zoveel verstoorde relaties in Groesbeek, en het kruis dragen is minder zwaar als je het samen doet, en als je samen de storm ingaat, kom je er ook samen weer uit.

Een diepe indruk had Bas Wegh bij de aanwezigen achtergelaten met de woorden die hij in de rol van Jezus zong: *'Who wants to live forever'*, en *'ik kan het niet alleen'*, en *'iedereen is van de wereld en de wereld is van iedereen'*. Na afloop zei iemand mij: *'Jezus is mijn buurman, hij is ervoor geknipt'*. Marcel Wentink vertolkte de rol van Judas, Roland Coenen die van Pontius Pilatus. Passende liedteksten en melodieën onderstreepten het onbegrijpelijke van wat er kon gebeuren en nog gebeurt: liederen van Judas en Pontius Pilatus – die z'n handen in onschuld wast na het vrijlaten van de geweldig acterende rover Barabbas en het veroordelen van Jezus - en natuurlijk het Tears in Heaven van Trente Plus, dat ook wat neerzette met de woorden *'Met de hulp van God – weten we – kunnen we sterk zijn'*. Maria Magdalena, zo menselijk in haar oprechte liefde en radicaal in het volgen van Jezus, bezong in het melancholieke Halleluia toch al iets van de overwinning, als we net als Jezus doorgaan met het goeie.

De apostelen werden gespeeld door D'n Zuuten Ienval, bv Petrus die een goede vriend in de kou laat staan en dan in tranen uitbarst. Het kraaien van de haan was komisch en ontroerend tegelijk.

De saamhorigheid werd ook ervaren in het samen dragen van het grote witte kruis. Dat gebeurde spontaan. Je weet niet wat je meemaakt als verenigingen dat kruis letterlijk

oppakken. Aan het einde van de Passion werd het lichtgevende kruis voor in de kerk opgenomen door een aantal dragers en vervolgens naar achteren gedragen, terwijl Jezus door de politie ook naar achteren werd gevoerd, nadat hij gezongen had *'Have a little faith in me'*. De kerkdeur ging open naar het licht. En Jezus stond daar tegen het kruis. Toen werden de woorden gesproken: Vader, in uw handen beveel ik mijn geest. Dan buigt Hij zijn hoofd en sterft.

Kort gezegd, zo zei Tilly: *het verhaal van leven en sterven, van grinsen en lachen, van vallen en opstaan.*

Zing, vecht, huil, bid, lach, werk en bewonder, werd toen gezongen ... We zijn allemaal samen ... Niet zonder ons ...

Waar een kleine gemeenschap groot in kan zijn. Lichtjes stonden opgesteld op de weg naar de Sleutel, waar het witte kruis al stond om ons welkom te heten. Onder het genot van een drankje wisselden velen met elkaar van gedachten over het eeuwenoude paasverhaal in een eigentijds, Groesbeeks jasje, dat enorm werd gewaardeerd, getuige de staande ovatie na afloop van de voorstelling, uiteindelijk natuurlijk allemaal voor Jezus, die mensen van nu in Groesbeek weet te inspireren.

Gelukkig heeft de fanfare besloten om hier een DVD van uit te brengen. Ik hoorde ook iemand zeggen: *Dè motte ze dukker doen.*

Veel dank aan allen die hebben bijgedragen aan het welslagen van de Gruusbekse Passion.

En veel dank aan allen die gehoor hebben gegeven aan de oproep van koster Pierre voor een bijdrage in de melkbus voor de kerk, onze geloofsgemeenschap

Rudo Franken, kapelaan